

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **V. K.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupena obecným zmocněncem Z. P.
bytem N.
na území přechodně: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2017 č.j. OAM-206/LE-LE05-K01-PD1-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené tlumočníci M. H. se přiznává za provedený tlumočnický úkon odměna ve výši 350 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž jí nebyla podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb. (dále též „zákon o azylu“) prodloužena doplňková ochrana.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobkyně v doplnění žaloby namítala, že pochází z Doněcku, který byl v době jejího odchodu z vlasti, tj. v roce 2014, místem bezprostředně zasaženým ozbrojenými střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a ruskými separatisty. Žalovaný však konstatoval, že v době předchozího rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany byla bezpečnostní situace na Ukrajině značně zhoršená i v dalších místech na jihu a východě Ukrajiny, což potvrzují i tehdejší zprávy. Správní orgán dále uvedl, že v letech 2015 a 2016 došlo ke stabilizaci bezpečnostní situace, bezpečnostní konflikty se již omezovaly na okolí tzv. linie dotyku, tedy hranice mezi územím kontrolovaným povstalcí z Luhanské a Doněcké lidové republiky a ukrajinskou armádou. Podle vyjádření správního orgánu ukrajinská ústava a zákony garantují svobodu vnitřního pohybu, emigrace a návratu do vlasti, ukrajinská vláda spolupracuje s Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalšími humanitárními organizacemi při poskytování ochrany a pomoci vnitřně vysídleným osobám či navracejícím se uprchlíkům, správní orgán se na základě jemu známých skutečností domnívá, že ukrajinská vláda dbá na jí kontrolovaném území na dodržování lidských práv a základních svobod vnitřně vysídlených osob. Žalobkyně konstatovala, že správní orgán čerpá své informace z neaktuálních zpráv; bezpečnostní situace na celém území Ukrajiny se s ohledem na politické poměry a boje na východě země opětovně zhoršila, o čemž svědčí aktuální zpráva Human Rights Watch či OBSE ze dne 27. 3. 2017. V České republice by žalobkyně ráda zůstala, integruje se do společnosti, bydlí v Praze v nájemním bytě, a co se týče vzdělání, má uznaný zahraniční vysokoškolský diplom. Rovněž zde absolvovala rekvalifikační kurz. Tyto skutečnosti zvyšují šance žalobkyně na trhu práce a lze předpokládat její úspěšné začlenění na trh práce.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní, zrekapituloval některé pro věc podstatné skutečnosti, zrekapituloval argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.
4. Žalobkyně ve své replice k vyjádření žalovaného s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedla, že při nuceném návratu do země původu se s největší pravděpodobností ocitne na hranici chudoby, musela by se přestěhovat do západní části Ukrajiny, kde by ovšem čelila enormnímu tlaku a problémům se získáním práce a dostatku peněz na obživu. V západní části Ukrajiny se nenachází žádní příslušníci její rodiny ani známí, byla by tak navracena do prostředí, kde postrádá podporující vazby. Je tedy nutné přihlédnout k individuálním aspektům případu a zvážit reálné dopady nastíněných problémů do jejího života. Dále žalobkyně uvedla, že bezpečnostní situace a stav dodržování lidských práv se oproti stavu v době vydání rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany nezlepšil, v některých aspektech se naopak zhoršil, využití institutu vnitřního přesídlení nepřipadá v tomto okamžiku v úvahu. Rovněž s odkazem na zpravodajské zdroje a na zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva namítala, že došlo k eskalaci konfliktu.
5. Ve správním spise se nachází následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o prodloužení doplňkové ochrany na území České republiky ze dne 24. 1. 2017, protokol o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 14. 2. 2017, Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 24. listopadu 2016, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR)-„Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině“ – aktualizace č. 3, září 2015, Informace MV Velké Británie-Ukrajina: Krym, Doněck a Luhansk z ledna 2016, Informace MZV ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. června 2016 a č.j. 107283/2016-LPTP, 25. července 2016, Zprávu

Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v roce 2015 na Ukrajině ze dne 13. dubna 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch 2016 - Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, Zprávu Freedom House –Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, Zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva Zprávu o stavu lidských práv na Ukrajině, 9. prosinec 2016, Zprávu Světové zdravotnické organizace (WHO), Ukrajina: Průzkum zdravotního systému 2015, Zprávy ČTK, „Tvrdé boje u východoukrajinské Avdijivky ztratily na intenzitě“, 5. 2. 2017 a „Ukrajinská ekonomika výrazně oživila, uvedl šéf statistiků“, 8. 2. 2017, a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017 č.j: OAM-428/ZA-ZA15-ZA17-PD1-2014. Ve správním spise se rovněž nachází rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 24. 2. 2015 č.j.: OAM-206/LE-LE05-LE05-2014, jímž mimo jiné byla žalobkyni udělena podle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

6. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 17. 12. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Žalobkyně zde znovu upozorňovala na eskalaci konfliktu na Ukrajině a na aktuální dění na východě Ukrajiny s tím, že s ohledem na evropské právo je třeba přihlídnout i ke skutečnostem, jež nastaly po vydání napadeného rozhodnutí.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 2. 2015 č.j. OAM-206/LE-LE05-2014 žalobkyni nebyl udělen azyl podle §§ 12, 13 a 14 zákona o azylu a byla jí udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Dne 24. 1. 2017 žalobkyně podala žádost o prodloužení doplňkové ochrany s tím, že v případě návratu do vlasti bude vážně ohrožena na životě nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí. Při pohovoru před žalovaným dne 14. 2. 2017 mimo jiné uvedla, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, protože je z Doněcka. V Doněcku je válka a ona byla zbita a možná ji doposud hledají, nemůže se tam vrátit. Překládala dokumenty do němčiny a za to byla zbita a myslí si, že ji teroristé – separatisté za to doposud hledají, nemohli ji zabít minule, tak to možná chtějí udělat teď. V rámci Ukrajiny se nemůže přestěhovat do bezpečných území, protože tito lidé ji mohou najít na celém území Ukrajiny a ona nemá jiné místo, kam by se mohla bezpečně ukrýt. V případě návratu do vlasti by ji zabili, jména nezná, je to skupina lidí. Zbita byla v Doněcku v roce 2014. Měla bouli na hlavě a ta tam zůstala dosud. Tyto skupiny mají vliv na celém území a to, že ji najdou na jiném místě, je velice věrohodné. A dále se v České republice úspěšně integruje, nostrifikovala svůj diplom. Na Ukrajině nemá kde bydlet, nemá tam nemovitost a v Praze má byt a v něm teď bydlí. Ukrajina nemá programy, které by pomáhaly lidem. Lidi, kteří byli na Majdanu, pomáhali tam, tak následně byli pronásledováni a někdy i zabiti. Neví, jak ty teroristy má nazvat, ale viděla to ve zprávách. Lidí na Ukrajině je hodně a vláda nemůže pomoci všem, nestačí na to prostředky. Státní orgány vůbec nepomáhají, možná dají dobrou radu a možná najít, ale nepomáhají najít si bydlení nebo jinak. Žalobkyně by na Ukrajině byla v ohrožení života a nemá žádné zázemí, nikoho, na koho by se mohla obrátit o pomoc. V Doněcku žalobkyně vlastní byt spolu s matkou a sestrou. O byt se nikdo nestará. Matka je důchodkyně a bydlí

se sestrou žalobkyně v Kyjevě. Žalobkyně se sestrou není v kontaktu, s matkou ano, ale matka jí nemůže pomoci, protože nemá vlastní prostředky a živí ji sestra. Sestra má manžela a dceru a pronajímají si jeden malý byt, čtyři lidi bydlí v 1+1. Žalobkyně se tam bojí o svůj život a vůbec si nepřipouští ani v myšlenkách, že by se tam vrátila. V České republice nemá žádné příbuzné ani majetek. Teď bydlí na P., pokračuje ve studiu českého jazyka dvakrát týdně, nostrifikovala svůj ukrajinský vysokoškolský diplom. Má peníze z úřadu práce a také si hledá práci ve svém oboru. Aktuálně nepracuje, učí se česky, chce hovořit dobře, aby byla užitečná pro Českou republiku. Vzděláním je ekonom, pro začátek chodila do supermarketů, jako pokladní si hledala práci. Manuálně nikdy nepracovala, ale pokud by si našla manuální práci, nevydržela by tam déle než 2-3 dny, myslí, že po týdnu by ji propustili. Je osobou práceschopnou, ale na Ukrajinu se vrátit bojí, vůbec si nepředstavuje život na Ukrajině a tuto možnost si ani nepřipouští. Každý den má bolesti hlavy, bere prášky. Shrnula, že se nemá kam vrátit, bojí se o svůj život, mohou ji zabít, nemá žádné lidi, kteří by jí na Ukrajině pomohli, nemá kde bydlet na Ukrajině, nemá tam vůbec nic. V České republice se integruje, nostrifikovala si diplom, studuje češtinu, chce být užitečná, prospěšná této zemi, umí německy a chtěla by v budoucnu pracovat jako tlumočnice nebo nějak pomáhat lidem tam, kde to bude užitečné. Při seznámení s podklady rozhodnutí žalobkyně uvedla, že je vděčná ukrajinským ozbrojeným silám, že nepustily Rusy dále než do Doněcké a Luhanské oblasti. Myslí si, že na Ukrajině umírají nejlepší mladí lidé, kteří brání svoji vlast. Je jí líto jich a jejich rodin, kde rodiny zůstávají bez otců, moc ji mrzí, že umírají muži, kteří opravdu milují svou vlast. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 2. 2017 č.j. OAM-206/LE-LE05-K01-PD1-2014 žalobkyni nebyla prodloužena doplňková ochrana dle § 53a odst. 4 zákona o azylu.

9. Soud posoudil předmětnou věc takto:

10. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba používající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba používající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž jej doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby používající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana v případě, že osobě používající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba používající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na s. 6 mimo jiné uvedl: „*Jak však zcela jednoznačně vyplývá z výše citovaných informací o situaci na Ukrajině, v období od udělení doplňkové ochrany výše jmenované došlo na Ukrajině k podstatnému vývoji stran bezpečnostní situace, politická i bezpečnostní situace v zemi se ve srovnání s rokem 2014 v letech 2015 a 2016 stabilizovala, bezpečnostní incidenty na území Ukrajiny se omezovaly na okolí tzv. linie dotyku, tedy hranice mezi územím kontrolovaným povstalcí z Luhanské a Doněcké lidové republiky a ukrajinskou armádou, v oblastech sousedních však byla bezpečnostní situace stabilní a došlo rovněž i k pokroku v oblasti zajištění práv vysídlených osob. Správní orgán nepopírá existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, odkazuje však na výše citované zprávy, které potvrzují zakonzervování ozbrojeného konfliktu pouze do některých částí východní Ukrajiny*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

s tím, že ve zbytku ukrajinského území je bezpečnostní situace klidná, pročez dle názoru správního orgánu neexistuje žádná objektivní překážka, která by jmenované aktuálně bránila ve využití tzv. institutu vnitřního přesídlení. Správní orgán konstatuje, že žadatelka je podle svého sdělení práceschopnou osobou, nemá žádnou vyživovací povinnost ani jiné závazky, nemá žádná zdravotní omezení ani vážné zdravotní problémy a není tedy ani zranitelnou osobou a ani osobou s nějakými specifickými potřebami. Ukrajinská ústava a zákony pak občanům garantují svobodu vnitřního pohybu, emigrace a návratu do vlasti, ukrajinská vláda spolupracuje s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalšími humanitárními organizacemi při poskytování ochrany a pomoci vnitřně vysídleným osobám či navrácením se uprchlíkům a správní orgán se na základě jemu známých skutečností a výše citovaných informačních zdrojů zároveň domnívá, že i přes určité problémy dbá oficiální vláda Ukrajiny na jí kontrolovaném území na ochranu a dodržování lidských práv a svobod vnitřně vysídlených osob. Správní orgán k tomuto dodává, že podle informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky žila k datu 7. září 2015 většina vnitřně vysídlených osob v oblastech sousedících s územími postiženými konfliktem, například v těch částech Doněcké a Luhanské oblasti, které jsou pod kontrolou ukrajinské vlády, případně v oblasti Charkovské, Dněpropetrovské či Záporožské. Ostatně i sestra a matka jmenované se usadily v Kyjevě, přestože pocházejí ze stejného města jako výše jmenovaná žadatelka. Jmenovaná tak má na Ukrajině i určité vazby a zázemí a může tedy využít rovněž i pomoci svých příbuzných.“

12. Městský soud v Praze se se shora citovaným odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí ztotožňuje a uvádí, že tento závěr má plnou oporu ve zprávách obsažených ve správním spise. Nelze se tak ztotožnit ani s námitkou, že v rámci správního řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že důvod doplňkové ochrany již netrvá. Soud podotýká, že i kdyby byly žalobní námitky ve vztahu k situaci na východě Ukrajiny důvodné, žalobkyni nic nebrání ve využití institutu vnitřního přesídlení.
13. V obecné rovině lze přisvědčit žalobkyni, že v určitých případech lze v soudním řízení správním ve věci mezinárodní ochrany s ohledem na požadavky vyplývající z evropského práva prolomit zásadu vázanosti soudu skutkovým a právním stavem v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015 č. j. 10 Azs 194/2015-32 či nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016 sp. zn. I. ÚS 425/16); smyslem tohoto opatření je zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů. V nyní projednávané věci však uplatnění tohoto opatření nebylo namístě. I kdyby totiž soud uzavřel, že situace v Doněcké oblasti může vést k naplnění důvodu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, žalobkyně může využít institutu vnitřního přesídlení. Jak správně poznamenal žalovaný, žalobkyně je práceschopnou osobou, nemá žádnou vyživovací povinnost ani jiné závazky, nemá žádná zdravotní omezení ani vážné zdravotní problémy a není tedy ani zranitelnou osobou a ani osobou s nějakými specifickými potřebami. Institutu vnitřního přesídlení přitom účinně využily sestra a matka žalobkyně, které bydlí v Kyjevě. Žalobkyně tak může využít i zázemí, které má na Ukrajině v území nezasazeném konfliktem, jenž probíhá na východní Ukrajině. Jak je uvedeno kupříkladu v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016 č.j. 2 Azs 118/2016-36, „*Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že tam, kde je to reálně možné, „[l]okální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“ (srov. např. usnesení ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 - 59).*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

14. Žalobkyně přitom v žalobě ze dne 15. 3. 2017 ani v jejím doplnění ze dne 11. 4. 2017 relevantním způsobem nezpochybnila závěr žalovaného o možnosti využití institutu vnitřního přesídlení. Žalobkyně namítala toliko nepříznivou bezpečnostní situaci v Doněcké a Luhanské oblasti a to, že se integrovala do české společnosti a má vysokoškolské vzdělání. Námitky o nemožnosti využití institutu vnitřního přesídlení žalobkyně poprvé uplatnila opožděně, a to až ve své replice ze dne 12. 4. 2018 k vyjádření žalovaného, jež byla zdejšímu soudu doručena dne 16. 4. 2018. Nejednalo se tak o žalobní bod vymezený v 15denní lhůtě pro podání žaloby (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), popř. ani v 15denní lhůtě k odstranění vad žaloby, již soud poskytl žalobkyni usnesením ze dne 27. 3. 2017 č.j. 2 Az 22/2017-13 (zástupci žalobkyně doručeno dne 28. 3. 2017). Přitom jak vyplývá z § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s., rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobní bod o nemožnosti využití institutu vnitřního přesídlení tak žalobkyně uplatnila opožděně. S ohledem na výše odkazované odůvodnění napadeného rozhodnutí však soud přesto podotýká, že tento závěr žalovaného o možnosti využití vnitřního přesídlení žalobkyní je zcela zákonný a odpovídá skutkovým okolnostem dané věci.
15. Námitky o integraci žalobkyně na území České republiky jsou pak pro danou věc bez významu, pročez se jimi soud nezabýval. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky (a s tím spojená tvrzení o integraci žalobkyně do české společnosti) není azylově relevantním důvodem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003 č. j. 2 Azs 5/2003-46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, a ze dne 20. 10. 2005 č. j. 2 Azs 423/2004-81 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2017 č. j. 2 Azs 264/2016 - 59). K získání pobytového oprávnění je třeba využít prostředky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Soud je v rámci přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí povinen posoudit, zda byly naplněny podmínky pro neprodloužení doplňkové ochrany žalobkyni ve smyslu § 53a odst. 4 zákona o azylu; otázka, nakolik je žalobkyně na území České republiky integrována, jaké má vzdělání a zda a na jaké úrovni umí český jazyk, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bez významu. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018 č.j. 8 Azs 59/2018-59, publ. pod č. 3776/2018 Sb. NSS: *„Odpovědnost za formulaci žalobních bodů má stěžovatel. Pokud učiní předmětem řízení před krajským soudem námitku, která se míjí s důvody, pro které bylo rozhodnuto, a její posouzení nemůže mít vliv na výsledek správního řízení, krajský soud by ji neměl materiálně přezkoumávat. V takovém případě by se měl omezit pouze na vyřčení toho, že jakékoliv její posouzení nemůže mít vliv na výsledek správního řízení a žalobu zamítnout. Opačný výklad by vedl k nesmyslné situaci, jelikož by se soudy musely materiálně vyjadřovat k závěrům, ačkoliv by jejich korekce či změna nemohla žádným způsobem zasáhnout do právního postavení žalobců.“*
16. K obecným námitkám žalobkyně o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nezjištění všech rozhodných okolností soud uvádí, že žalobkyně nespecifikovala, jak konkrétně se žalovaný těchto pochybení měl dopustit. Soud alespoň obecně uvádí, že žalovaný v dostatečném rozsahu a s odkazem na aktuální zprávy o situaci v zemi původu řádně zjistil skutkový stav věci a přijal jemu odpovídající právní závěry, jež v dostatečném rozsahu odůvodnil, přičemž se vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi a argumenty, jež v řízení vyšly najevo. Soud podotýká, že žalovaný čerpal své informace z aktuálních zpráv (šlo převážně o zprávy z roku 2016, ale také ze začátku roku 2017).

17. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z námitek žalobkyně důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
19. Podle § 59 odst. 2 věty první s. ř. s. stát platí náklady vynaložené na svědecké, znalečné, tlumočné a jiné náklady spojené s dokazováním.
20. Dle § 17 odst. 1 pol. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, činí odměna za tlumočnický úkon při ústním překladu z cizího jazyka do češtiny nebo naopak za jednu hodinu 100 až 350 Kč.
21. Tlumočnice vykonávala ústní překlad během jednání soudu, jehož délka nepřesáhla jednu hodinu, náleží jí tedy odměna ve výši 350 Kč. Předmětná částka v této výši bude vyplacena ustanovené tlumočnické z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou (výrok III. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. prosince 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.